

Ciril Bergles

Razkritje angela

(Angel na spomeniku kiparju
Canovi v frančiškanski
cerkvi v Benetkah)

1

Najprej ga je videl
v snu.
Kako se je njegova blaženost
dopolnjevala v sencah
mladih jelš.
Nag je ležal
v mehki travi,
zagledan v drhtenje sap
na rožnatobelih prsih,
v valovanje senc
na ljubkem trebuhu.
V pasu je razkrival
vitkost srne,
v nagibu vratu
plemenitost laboda,
zamaknjenega
v skrivnostni mir.
Njegov obraz
je razodeval svetlobo
neke druge resničnosti.

2

S hudo krvavitvijo
je nosil njegovo podobo
skozi dežele budnosti.
Kot spomin,
ujet v zlato luč
jantarja.

O vsakem svitu
se je v njem prebudilo
domotožje,
ki ga ni nikomur
razkril.

Zaradi njega
se je neprestano
umikal, v molk,
daleč stran od
spoznanih stvari.
V največji samoti
je tipal nazaj
v svetlobo noči,
ki je spočela
njegov nemir.

3

Včasih se mu je zdelo,
da ga je za hip prepoznal
v nekem dečku
ali deklici.
Sredi dne,
na čisto navadnem kraju.
Dolgo je hodil za njim,
toda ni se upal dotakniti
niti njegove sence.
Natanko si je zapomnil
vsak njegov gib,
popolnost
njegovih udov,
jutranjo luč
v njegovih očeh.

In ni hotel priznati,
da ga je spočenjal
iz najčistejše želje,
dosegljive samo v snu.

4

Potem je vzel gori kamen.
Iz njenega boka ga je vzel.
Ker kamen je videl,
kako so umirale zvezde,

kako se rodijo nove
v sredicah galaksij.
Bil je iz mrtvih rib,
iz školjk je bil,
ki so nehale boleti.
Bil je iz ptic,
ki so zmagovale v vetru,
onemogle umirale
na dnu globočin.
Iz drobnih mravelj je bil,
ki so bivale v travah
in sanjale sinje nebo.
Bil je iz pesmi ljudi,
ki so padli v molk.
Iz luči, ki ni mogla
umreti v ustih teme.

5

Zdaj ga je slutil
v sredici kamna.
Skozi zgoščenost prvin
je gledal
naravnost v njegove
oči.
Slišal je glas
v kamnitem molku.

Z drhtečo roko
je razkril
njegovo božansko
geometrijo.

In ga je povabil
na zahodno stran,
kjer zdaj, negiben,
varuje
njegovo pomiritev.